

Küçük Filin Gölgesi

Ebru Mina TOMURCUK

Küçük Filin Gölgesi

Ebru Mina TOMURCUK

Geniş, altın renkli savanada, otların dalga gibi salındığı yerde, Amara adında küçük bir fil yaşırdı. Derisi yumuşak mavi-griydi ve kulakları o kadar büyüktü ki iki yapraklı yelpaze gibi çırpınırdı. Kısa bir hortumu, yeni filizlenen minik beyaz dişleri ve rüzgârda kıpırdayan bir tutam koyu tüyü vardı. Amara oynamayı çok severdi ama utangaçtı ve hemen korkuverirdi.

Bir parlak sabah, Amara sürüden ayrılıp zıplayan bir böceğin peşine düştü. Güneş yüksekteydi ve her şey sıcak, altın bir ışıqla parlıyordu. Yuvarlak ayaklarını yere vurdu ve mutlu bir şekilde minik bir boru sesi çıkardı. Arkasında karanlık bir şey otların üzerinde uzun uzun uzanıyordu. Amara dönüp baktı. Bu onun gölgesiydi, tıpkı ona benziyordu, yalnızca gece yarısı kadar karanlıktı.

Amara hortumunu kıpırdattı. Gölgesi de kıpırdadı. Bir bacağını kaldırdı, gölgesi de bir bacağını kaldırdı. 'Bu sadece bir gölge,' dedi kendine cesurca. Ama sonra gölge uzun ve ince uzandı, sonra küçük ve yuvarlak bir şekilde ezildi. Amara'nın büyük kahverengi gözleri kocaman açıldı. Gölgelelerin kendi kendine hareket etmemesi gerekiyordu.

Amara yavaşça bir adım geri attı. Gölge hızlıca bir adım ileri attı. Kenarları ateşten çıkan duman gibi dalgalandı ve uçlarında minik pırıltılar dans etti. 'Merhaba?' diye fısıldadı Amara. Gölge onu duymuş gibi başını salladı. Amara'nın kalbi hızla çarptı. Keşke sürünün yanında, güvende ve sıcak olsaydı.

Tam o sırada, yakındaki bir tümsekten kum rengi küçük bir mirket fırladı. Uzun boylu ve tetikte duruyordu, parlak kehribar gözlerinin çevresinde koyu lekeler vardı. Omzunda minik bir saz çantası asılıydı. 'Ben Kito,' dedi siyah burnunu oynatarak. 'Ve bütün olanları gördüm. Gölgen korkutucu değil, biliyor musun.'

Amara gözlerini kırıştırdı. 'Kendi kendine hareket etti!' dedi. 'Gölgeler bunu yapmaz.' Kito düz bir kayanın üstüne tırmandı ve ince kollarını kavuşturdu. 'Bazı gölgeler yapar,' dedi akıllı bir sırıtışla. 'Bu gölge çok, çok uzun zamandır yalnız. Sadece birlikte oynayacak birini istiyor. Bütün sabah merhaba demeye çalışıyordu.'

Amara karanlık şekle baktı. İki küçük ay gibi parlayan dost canlısı beyaz gözleri vardı. 'Gerçekten mi?' diye fısıldadı. Gölge yavaşça başını salladı ve gölgeli hortumuyla küçük, utangaç bir el salladı. Amara'nın sarkık kulakları birazcık yukarı kalktı. Belki de gölge onu korkutmaya çalışmıyordu. Belki sadece merhaba diyordu.

'Onunla nasıl konuşurum?' diye sordu Amara. Kito aşığı atladı ve çenesine dokundu. 'Gölgeler şekillerle konuşur,' dedi. 'Merhaba demek için uzun uzan. Utangaç olduğunu söylemek için küçül. Kıkırdamak için kulaklarını kıpırdat. Dene!' Amara derin bir nefes aldı ve hortumunu yukarı doğru uzattı. Gölge de uzandı, akasya ağaçlarından daha uzun.

Amara yere doğru küçüldü, gölge de küçüldü. Sonra büyük sarkık kulaklarını kıpırdattı ve gölge dumanlı kenarlarını kıpırdattı, ikisi de kıkırdadı. 'Benimle oynuyor!' dedi Amara ve sesi hayranlık doluydu. Kito minik patilerini çırpı. 'Gördün mü? Biraz cesaret ve bolca anlayış, korkutucu bir şeyi dostluğa dönüştürebilir.'

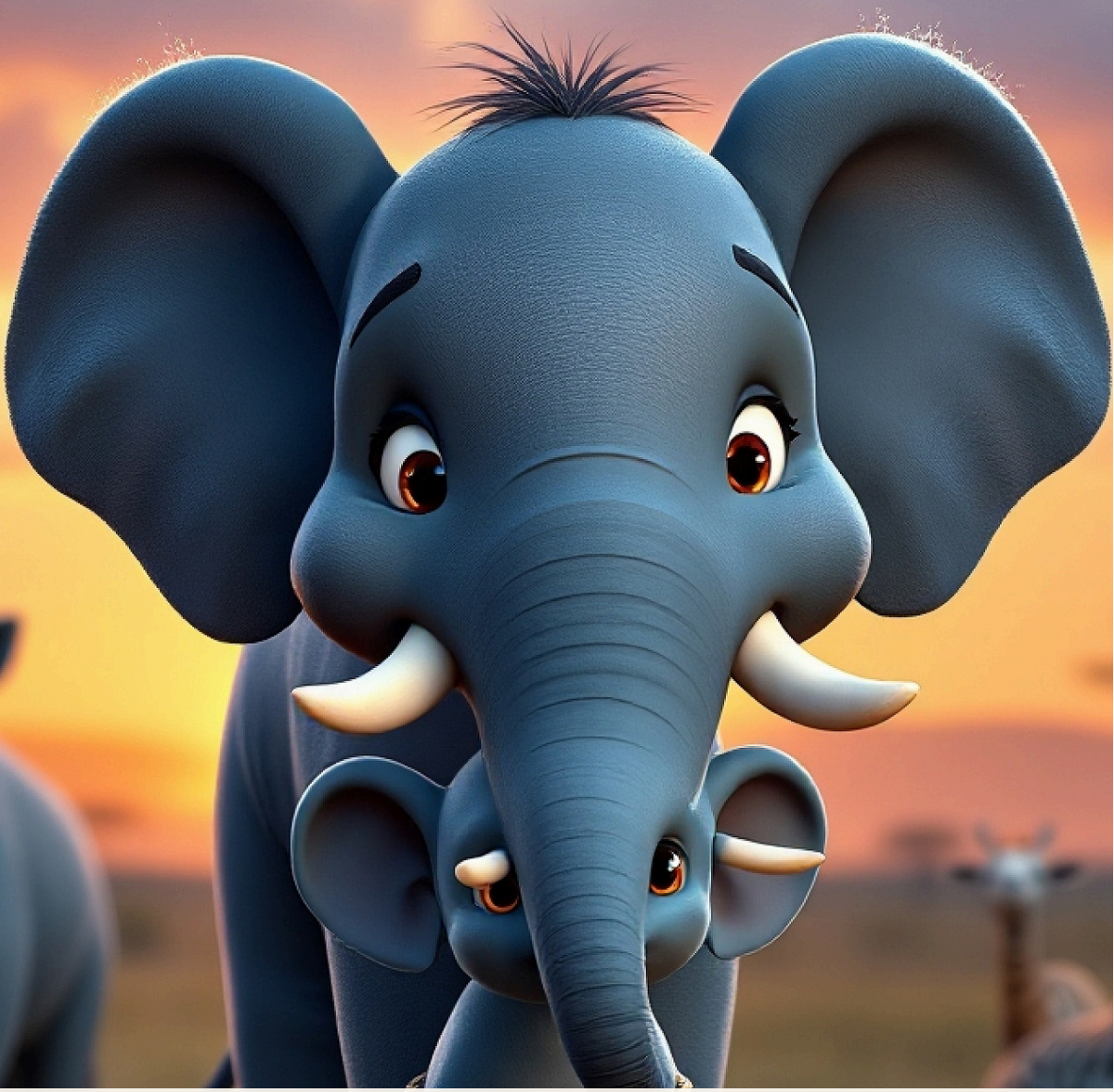
Gölge yaklaştı, bir esinti kadar yumuşak. Kendini kükreyen bir aslana, sonra zıplayan bir ceylana, sonra uzun, salınan bir ağaca dönüştürdü. Amara sevinçle nefesini tuttu. 'Resimler yapabiliyorsun!' diye haykırdı. Gölge parlayan gözleriyle mutlu mutlu başını salladı. Kito yerinden zıpladı. 'Bu bana harika bir fikir verdi!' dedi, kuyruğu heyecanla kıpırdayarak.

'Savana hayvanları gün batımında toplanır,' dedi Kito. 'Bir gölge tiyatrosu düzenlese ne dersin? Gölgen resimler yapabilir, sen de hikâyeyi anlatabilirsin!' Amara'nın midesi heyecandan ters döndü ama gölge ona yumuşak, cesaret verici bir dürtme yaptı. 'Bunu birlikte yaparız,' dedi ve küçük sesi güçlendi. 'Üçümüz birlikte. Dostlar böyle yapar.'

O akşam hayvanlar geldi. Zürafalar uzun boyunlarını eğdi, zebra­lar toynaklarını yere vurdu ve bilge yaşlı bir kaplumbağa ön tarafa yerleşti. Kito altın ışı­kta bir kayanın üstünde durdu. 'Gölge tiyatrosuna hoş geldiniz!' diye seslendi. Amara öne çıktı ve gölgesi arkasında yükseldi, uzun ve pırıltılarla parlayarak.

Hikâye başladı! Gölge, dalgalanan yeleli bir aslan oldu, sonra yükseklerde uçan bir kuş, sonra bir nehirde sıçrayan bir balık. Amara her bölümü berrak, cesur sesiyle anlattı. Hayvanlar 'ooo' ve 'aaa' diye hayranlıkla bağırdı. Gölge minik, dans eden bir kelebeğe dönüşünce bütün savana alkışladı, toynaklarını vurdu ve tezahürat yaptı. Amara kendini hiç bu kadar mutlu hissetmemişti.

Gösteri bitince hayvanlar etrafına toplandı. 'Yine! Yine!' diye bağırdılar. Amara güldü, gölgesi de güldü ve kendini mutlu, zıplayan bir kalbe dönüştürdü. 'Bunu her gün batımında yapacağız,' diye söz verdi Amara. Kito minik çantasını düzeltilti ve sıırttı. Gölge sıcak ve parlak bir şekilde parladı, artık hiç yalnız değildi, dostluk ve eğlence doluydu.

Yıldızlar çıkarken Amara sürüsünün yanında eve yürüdü. Gölgesi onunla birlikte yürüdü, dost canlısı ve yakın. 'Senden korkmuştum,' diye fısıldadı Amara. Gölge nazıkçe ayaklarının etrafına yumuşak, karanlık bir kucaklama gibi sarıldı. 'Artık biliyorum ki bir korkuyu anlamak onu harika bir şeye dönüştürebilir.' Ve bir daha gölgesinden hiç korkmadı.

O günden sonra Amara her akşam Kito ve sihirli gölge dostuyla oynadı. Öğrendi ki seni korkutan şeylere yakından bakacak kadar cesur olduğunda, sadece oynamak isteyen bir dost bulabilirsin. Ve güneşin sıcak ve parlak battığı geniş, altın savanada, üç dost gölgeleri birlikte dans ettirdi, dünyanın en mutlu haliyle.